

Deklamovanke.

7. Dobrim otrokom se dobro godi.

V gozd zgodaj zjutraj deček gre,
da bral bi jagode sladkè.

In komaj brati je začel,
vse polno jih je že imel.

A ko iz gozda vun želi,
dobiti steze moč mu ni.

»Če sanje tu me objemó —
kdo mamico tolažil bo?«

Po gozdu jokom se drví:
»Oj mamica, oj kje si ti?!«

A slednjič, ko že pade mrak,
postelje si na mah mehák.

In ptičke mu zapele so,
in sanje ga objele so.

Ko deček trdno je zaspal,
možiček mal je priskakljaj.

Možiček ga iz sanj zbudi
in proti vasi z njim hiti.

Izgine pa možic takoj,
ko vas zazreta pred seboj. —

Veselo deček v hišo gre
in zgodbo mamici pove.

In mati dé: »Vesela sem —
da delo to je božje, vem.

Otroke dobre že nebo
varuje, da jim ni hudo.

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

8. Vila.

»V tolmunu tam pod goro,«
tako je pravil ded,
»tam biva lepa vila
že mnogo, mnogo let.

Odrastlih nič ne ljubi
in tudi mladih ne,
katerim greh okužil
je dušo in srce.

Kdor čist je in nedolžen,
le ta je njen otrok,
le ta dobi premnogo
darov iz njenih rok.

Saj toliko je v gori
demantov in zlatá
kot zvezd na nočnem nebu
in peska kraj morjá.«

Tako je pravil dedek
pozimi za pečjó,
in Tonček naglo sklenil,
da k vili gre v goró.

A preden še odide,
do botra gre po svét,
kako naj prosi vilo,
da mu odklene klet.

Tam vse se sveti v srebru,
kot dedek je dejal,
in tam zlata je v kupih,
kot nima ga sam kralj.

»Lepo ti je govoril
tvoj stari, modri ded,«
dejal je modri boter,
govoril dečku vnet: